

Danielle Steel

Pegasus

**Een immigrantenfamilie overleeft
dankzij een raspaard**

band 1

vertaald door Karin Pijl

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

Het was al bijna donker toen de staljongens de paarden hoorden aankomen. Hun hoeven dreunden als tromgeroffel in de verte, lang voordat anderen wisten wat het voor geluid was. De ruiters keerden terug van de jacht, en enkele minuten later hoorden de jongens de roepende stemmen, het gelach en de snuivende paarden die hun ruiters thuisbrachten. Toen ze de binnenplaats van Schloss Altenberg op reden en de stallen naderden, bleken ze in een opperbeste stemming te zijn. Het was een goede jacht geweest. Een ruiter die als een van de eersten aankwam zei dat de jachthonden de vos te pakken hadden gekregen, zoals ze hadden verwacht. De paarden steigerden en waren nog steeds opgewonden van de stimulerende dag. Zowel de ruiters als de rijdieren hadden genoten van het koude oktoberweer. Ze zagen er schitterend uit in hun scharlakenrode ruitersjasje, witte rijbroek en hoge zwarte rijlaarzen. Ze stegen af en gaven de teugels van hun paard over aan de staljongens, die ook enkele vrouwen hielpen afstijgen. Een aantal van hen reed

met een dameszadel. Dat zag er elegant uit, maar was een hele prestatie om mee op jacht te gaan. De groep die die dag op pad was gegaan reed al jaren met elkaar samen, sinds ze oud genoeg waren om te jagen. Paarden waren hun passie, en paardrijden was hun favoriete sport.

Alex von Hemmerle stond bekend als een van de beste ruiters van het land. Op zeer jonge leeftijd hield hij zich al bezig met het fokken van uitmuntende paarden. Alles in zijn leven was voortgekomen uit traditie, en dat gold voor hen allemaal. Hier waren geen nieuwkomers of verrassingen. In de streek woonden al eeuwenlang dezelfde families. Ze bezochten elkaar, hielden oude rituelen en tradities in stand, trouwden onderling, beheerden hun landgoed en koesterden hun landerijen. Alex was opgegroeid op Schloss Altenberg, zoals generaties voorouders sinds de veertiende eeuw. Met Kerstmis organiseerde hij er een bal, zoals al zijn voorvaders hadden gedaan. Het was het meest glamoureuze evenement van het land, en iedereen keek er elk jaar naar uit. Zijn dochter Marianne had vorig jaar op zestienjarige leeftijd voor het eerst als gastvrouw opgetreden.

Marianne was nu zeventien. Ze beschikte over dezelfde opvallende ongrijpbare schoon-

heid die haar moeder had gehad en had fijne gelaatstrekken. Ze was net als Alex lang, had een bijna doorzichtige porseleinen huid, haar moeders nagenoeg witblonde haar en de adembenemende blauwe ogen van haar vader. Ze was een van de mooiste jonge vrouwen in de regio en net zo'n befaamde ruiter als hij. Nog voor ze kon lopen had hij haar al op een paard gezet en ze ging mee met elke jacht. Ze was dan ook woedend geweest dat ze die dag niet mee mocht omdat ze zwaar verkouden was en koorts had. Hij had erop gestaan dat ze thuisbleef. Ondanks haar delicate schoonheid was ze sterker dan ze eruitzag, in tegenstelling tot haar moeder, die veel brozer was geweest. Zij was de dag na Mariannes geboorte overleden aan overmatig bloedverlies en een zware infectie. Het was niet ongebruikelijk voor vrouwen om bij de bevalling te overlijden, maar haar dood had Alex zwaar getekend. Sindsdien was er nooit meer een belangrijke vrouw in zijn leven geweest. En hoewel hij op het platteland zo nu en dan discreet flirtte, was zijn dochter de enige vrouw van wie hij echt hield. Na de dood van zijn vrouw Annaliese had hij geen behoefte gehad om opnieuw te trouwen en hij wist dat het er ook nooit meer van zou komen.

Annaliese en hij waren een verre neef en nicht van elkaar geweest en al sinds hun jeugd samen, hoewel hij enkele jaren ouder was dan zij. Hij had nooit verwacht dat hij op zijn dertigste weduwnaar zou zijn. Maar sinds hij haar zeventien jaar geleden had verloren, was zijn leven met zijn dochter en zijn vrienden het enige leven voor hem. Hij waarschuwde de vrouwen met wie hij uitging dan ook dat ze niets blijvends van hem moesten verwachten.

Het beheer van zijn uitgestrekte landgoed hield hem bezig en het fokken van de lippizaner paarden waarop hij zo trots was gaf zijn leven bijna net zoveel inhoud als zijn dochter, die zijn passie deelde. Ze vond het heerlijk om de jonge veulens te bewonderen en toe te kijken terwijl haar vader ze trainde. Zijn sneeuw witte lippizanners waren de fraaiste en het eenvoudigst te trainen, en zijn bloedlijnen waren de zuiverste. Hij koos zijn fokhengsten en dekmerries altijd zorgvuldig, en had Marianne er van kinds af aan alles over geleerd.

Ze was vaak met haar vader naar de Spaanse rijsschool in Wenen geweest. Ze vond de nauwgezette precisieoefeningen die de prachtige witte paarden uitvoerden en de ongelooflijk ingewikkelde bewegingen die ze maakten net

ballet. Met ingehouden adem zag ze hen op hun achterbenen in de ‘capriole’ of ‘courbette’ dansen of in de lucht in de ‘croupade’ springen, met alle vier de benen onder hun lichaam getrokken. Elke keer dat ze het zag, was ze verrukt, net als Alex. En hij had een aantal van zijn eigen paarden deze oefeningen ook aangeleerd. Marianne was graag ruiter op de school geworden en beschikte over de juiste capaciteiten. Maar de Spaanse rijsschool accepteerde geen vrouwen, en volgens haar vader zouden ze dat ook nooit doen. Dus stelde ze zich ermee tevreden de uitvoeringen van haar vaders paarden thuis of in Wenen bij te wonen en hielp ze hem bij het trainen voordat ze weggingen. Heel soms mocht ze op een van de lippizners rijden, maar dat kwam zeer zelden voor. Ze mocht wel op alle arabieren in zijn stallen rijden, waarmee hij ook fokte. Haar rijvaardigheid was instinctief. Ze was opgegroeid met de beste paarden van Duitsland en had alles van haar vader geleerd. Paarden zaten in haar bloed, net zoals in het zijne.

‘Het was een goede jacht vandaag,’ merkte Alex op. Hij zag er opgewekt en ontspannen uit. Samen met zijn goede vriend Nicolas von Bingen baande hij zich een weg

tussen de ruiters door die geanimeerd op de binnenplaats stonden te praten. Ze hadden geen haast, zelfs niet na deze lange rit. Naarmate de avond viel was het bitterkoud geworden, en de grond was hard geweest, maar niets had hen kunnen tegenhouden. Ze hadden allemaal prima rijdieren, al waren ze misschien niet zo voortreffelijk als die van hun gastheer. Nicolas had op een nieuwe Arabische hengst van Alex gereden. Het was een uitstekend rijpaard, had hij geconstateerd.

‘Misschien koop ik hem wel van je over,’ zei Nicolas, en Alex lachte.

‘Hij is niet te koop. Bovendien heb ik hem aan Marianne beloofd zodra hij enigszins getraind is. Hij is nog steeds een beetje wild.’

‘Dat past juist goed bij mij,’ zei Nicolas. Hij glimlachte naar zijn vriend, die hij al sinds zijn kindertijd kende. ‘Hij is veel te wild voor haar.’ Hij had een voorkeur voor onstuimige paarden die een uitdaging vormden om trainen.

‘Laat haar het maar niet horen!’ zei Alex met een glimlach. Marianne zou zwaar beledigd zijn, en haar vader twijfelde er bovendien aan of Nicolas gelijk had. Zij was een betere ruiter dan Nick, hoewel Alex dat nooit tegen hem zou durven zeggen. Nick was soms een beetje

té geestdriftig met zijn paarden; Marianne had zachtere, betere handen. Hij had haar zelf opgeleid, met bijzonder goede resultaten.

‘Waar was ze vandaag trouwens? Volgens mij heeft ze nog nooit een jacht overgeslagen,’ merkte Nick op, verbaasd dat ze niet was meegegaan. Ze was een bekend gezicht op hun jachtpartijen en altijd welkom bij haar vaders vrienden.

‘Ze is ziek. Ik moest haar bijna aan haar bed vastbinden om haar thuis te houden. Het klopt dat ze eigenlijk nooit een jacht overslaat,’ zei Alex met een bezorgde blik.

‘Niets ernstigs, hoop ik?’ Nicks ogen stonden meteen bezorgd.

‘Ze is zwaar verkouden en heeft koorts. Gisteravond is de huisarts langs geweest. Ik was bang dat er iets met haar longen was. Hij heeft haar opgedragen thuis te blijven. Ik wist dat mijn woord niet voldoende was en eigenlijk had ik niet verwacht dat het zijne dat wel zou zijn, maar kennelijk voelde ze zich toch beroerder dan ze wilde toegeven. Toen ik vanochtend wegging, sliep ze nog, en dat is eigenlijk niets voor haar.’

‘Is het misschien verstandig de huisarts vanavond nog een keer te laten komen?’ Nick had

zijn eigen slechte ervaringen met griep. Vijf jaar geleden had hij zijn vrouw en zijn vierjarige dochter eraan verloren tijdens een landelijke epidemie en een bijzonder strenge winter. Hij was er kapot van geweest hen beiden te verliezen, en net als Alex was hij nu weduwnaar. Hij had twee zoons, Tobias en Lucas. Tobias was tien jaar toen zijn moeder en zusje overleden. Hij kon zich hen nog herinneren. Lucas, die nu zes was, was destijds nog een baby. Tobias was een rustige, vriendelijke jongen. Hij was stapelgek op Marianne, die twee jaar ouder was dan hij. En Lucas was een levendig, ondeugend kind, boordevol humor en altijd vrolijk, vooral als hij op een paard zat. Tobias leek meer op zijn veel zachtaardigere moeder, en Lucas had de energie en het enthousiasme van zijn vader. Als jongeman had Nick de nodige misstappen begaan. Ook nu was hij nog weleens het gesprek van de dag, bijvoorbeeld wanneer hij weer eens een affaire met een vrouw begon, soms zelfs met een die getrouwd was. Of wanneer hij een weddenschap afsloot en een paard op topsnelheid liet rennen. Hij was een zeer kundige ruiter, maar niet van het ongeëvenaarde niveau als Alex. Hij had nooit het geduld kunnen opbrengen om paarden te trainen zoals Alex dat deed, maar

was gefascineerd door Alex' lippizaners en wat hij ermee kon bereiken. Zelfs voordat ze naar de Spaanse rijsschool vertrokken, had Alex ze al de ingewikkelde bewegingen aangeleerd waar de prachtige witte paarden befaamd om waren.

'Heb je even?' vroeg Alex hem terwijl ze langs de stallen liepen. De anderen begonnen zich langzaam te verspreiden. Ze wensten elkaar een prettige avond en stapten in hun auto's.

'Ik heb geen haast om naar huis te gaan,' zei Nicolas. Hij glimlachte nonchalant terwijl ze naar de schuur kuierden. Ze waren al sinds hun kindertijd bevriend, hoewel Alex vier jaar ouder was, en ze hadden samen in Engeland op kostschool gezeten. Alex was van hen tweeën de beste leerling geweest, maar Nick had veel meer plezier gehad, en dat had hij nog steeds. Nicolas von Bingen genoot van alle aspecten van zijn leven. Hij was een goede vriend, een goede vader en een vriendelijk mens, hoewel Alex moest toegeven dat hij een beetje te losbandig leefde en soms zelfs onverantwoordelijk gedrag vertoonde. Het weduwnaarschap had hem maar een klein beetje getemperd, maar voorlopig was hij nog niet belast met het beheer van het landgoed. Zijn vader leefde nog en had de touwtjes strak in handen, waardoor Nick behoorlijk